

4. ODRAŠČAMO Z JAKOBOVIM SINOM JOŽEFOM

Abrahamov sin Izak je imel dva sinova, Ezava in Jakoba, o katerih vemo, da sta se pogosto prepirala. Spravila sta se še le potem, ko sta že imela vsak svojo družino. To pomeni, da sta dolgo dozorevala.

O Jakobu vemo, da je imel veliko družino, najmanj dvanajst sinov in eno hčerko. Izmed vseh njegovih sinov je najbolj znan Jožef.

Jožefova otroška leta in mladost

Ko je bil Jožef star sedemnajst let, torej še mladenič, je z brati pasel drobnico, skupaj s sinovi očetovih žena Bilhe in Zilpe. Jožef je očetu poročal, kar so slabega govorili o njih. Izrael je ljubil Jožefa bolj kakor druge sinove, ker se mu je rodil v starosti. Naredil mu je dolgo suktnjo z rokavi. Ko so bratje videli, da ga oče ljubi bolj kot njegove brate, so ga zasovražili in niso mogli z njim prijazno govoriti.

Jožef je imel sanje in jih je povedal bratom; zato so ga še bolj sovražili. Rekel jim je: »Poslušajte, prosim, kaj se mi je sanjalo. Sredi polja smo vezali snope in moj snop se je vzdignil in stal pokonci, vaši pa so se postavili naokrog in se priklanjali mojemu snopu.« Bratje pa so mu rekli: »Ali bi res rad zakraljeval in zavladal nad nami?« In še bolj so ga sovražili zaradi njegovih sanj in besed.

Nato je imel še druge sanje in pripovedoval je o njih bratom. Rekel je: »Spet se mi je nekaj sanjalo: sonce, mesec in enajst zvezd se mi je priklanjalo.« Ko je to povedal očetu in bratom, ga je oče pograjal in mu rekel: »Kaj pomeni, kar se ti je sanjalo? Mar naj res pridemo jaz, tvoja mati in tvoji bratje in se ti klanjamo do tal?« Njegovi bratje so mu bili zato nevoščljivi, oče pa si je stvar zapomnil.

(1 Mz 37,2-11)

Ko je Jožef odraščal, je bil prepričan, da je najbolj pomemben človek v družini. Po eni strani je to razumljivo, saj ga je imel oče raje od drugih otrok in ga je razvajal. Pošiljal ga je za njimi na pašo, on pa je potem očetu poročal o njihovih pogovorih. Bratje so to težko prenašali.

Kot mladostnik je Jožef svoje brate očitno tudi izzival. V svojih prvih sanjah je doživljal, kako se mu bratje, ki jih ponazarjajo snopi, klanjajo in ga poslušajo. V drugih sanjah je imel sebe že za pomembnejšega od staršev, saj se mu klanjata tudi sonce in mesec,

ki predstavljata njegove starše. Enajst zvezd pa predstavlja enajst bratov. Z drugimi sanjami povzroča skrb tudi svojim staršem, vendar družinskih razmer ne morejo več spremeniti.

V puberteti imamo pravico sanjati o lepi prihodnosti. Pomembno pa je, da so naše sanje povezane z resničnimi možnostmi in našimi sposobnostmi.

Jožef je zaradi svojega izzivalnega obnašanja in sanjarjenja moral v življenju veliko pretrpeti. Njegovi bratje so ga nameravali celo umoriti, a so ga k sreči prodali v Egipt za sužnja (*prim. 1 Mz 37,12-36*).

Mladostnik v tujini

Jožef je bil v družini privilegiran otrok. Kljub temu ga oče ni le razvajal, marveč se je z njim tudi veliko pogovarjal in ga vzgajal za pošteno življenje. Lastnosti poštenega življenja je Jožef tako vzljubil, da jih je uresničeval tudi v Egiptu, kjer ni imel nikogar od svojih najbližjih, ki bi mu svetovali in ga podpirali.

Jožefove glavne lastnosti in sposobnosti, ki jih je uresničeval v Egiptu, so bile čistost in vera, poštenost in pravičnost ter podjetnost in gospodarnost, a tudi solidarnost in ljubezen.

Vzgoja za zvestobo

Jožef pa je bil lepe postave in zalega obraza.

Po teh dogodkih je žena njegovega gospodarja vrgla oči nanj in rekla: »Lezi z menoj!« Pa ni hotel; rekel je ženi svojega gospodarja: »Glej, moj gospodar se ne meni ob meni za nič v hiši, in vse, kar ima, je dal meni v roke. Sam ni večji od mene v tej hiši in ničesar mi ni odrekel razen tebe, ker si njegova žena. Kako naj torej storim tako veliko hudobijo in se pregrešim zoper Boga?« In čeprav ga je dan na dan nagovarjala, je vendar ni poslušal, da bi legel k njej in bil pri njej.

Ko je nekega dne prišel, da bi opravil svoje delo, v hiši pa ni bilo nobenega služabnika, ga je zgrabila za obleko in rekla: »Lezi z menoj!« On pa je pustil svojo obleko v njeni roki in zbežal ter odšel ven.

Ko je videla, da ji je pustil obleko v roki in zbežal ven, je sklicala služabnike in jim rekla: »Glejte, pripeljal nam je Hebrejca, da bi se zabaval z nami. Prišel je k meni, da bi ležal z menoj, pa sem na ves glas zavpila. Ko je slišal, da sem povzdignila glas in zavpila, je pustil svojo

obleko ob meni in zbežal ter odšel ven.« Pustila je njegovo obleko poleg sebe, dokler ni prišel gospodar domov. Tedaj mu je govorila z istimi besedami in rekla: »K meni je prišel hebrejski suženj, ki si nam ga pripeljal, da bi se zabaval z menoj. Ko pa sem povzdignila glas in zavpila, je pustil obleko ob meni in zbežal ven.«

Ko je Jožefov gospodar slišal ženine besede, ko mu je govorila: »Tako mi je storil tvoj suženj,« se je silno razjezil. Dal ga je prijeti in vreči v ječo, v kraj, kjer so bili zaprti kraljevi jetniki. Tam je bil torej v ječi. (1 Mz 39,6-20)

Jožef se je tudi med tujimi ljudmi cenil in spoštoval. Ni se prepustil razvratnemu in nemoralnemu življenju. V svojih sanjah in načrtih je razmišljal o svoji prihodnji družini. Oče in mati sta mu očitno dovolj prepričljivo pripovedovala o čistem in neobremenjenem zakonskem odnosu, zato ni želel postaviti na kocko svoje prihodnosti. Svojega telesa ni želel prodati za nekaj trenutnih užitkov. Zavedal se je, da bi ga tako ravnanje bremenilo v poznejšem zakonskem življenju.

Jožef tudi grožnjam ni podlegel. Čeprav je zbežal pred gospodarjevo ženo, v tem navidezno strahopetnem dejanju pozneje ljudje, ki ga poznajo, prepoznajo njegov trden značaj in močno voljo, zato ga zelo spoštujejo. Celo krivična zaporna kazen ga ni omajala.

Jožefovo ravnanje nas vzgaja za čiste in zveste odnose. Znal je čakati in se odpovedovati. Preizkušnje so ga spodbujale, da je oblikoval svoj trden značaj ter tako postal zvest in odgovoren mož in oče. Tako življenje prinaša srečo in blagoslov.

Po teh dogodkih so sporočili Jožefu: »Tvoj oče je bolan.« Vzel je s seboj svoja sinova: Manáseja in Efrájima.

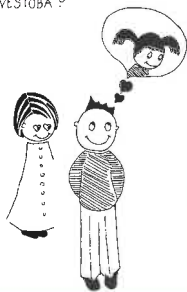
Jakobu so povedali: »Tvoj sin Jožef prihaja k tebi.« Izrael je tedaj zbral moči in se usedel na postelji. (1 Mz 48,1-2)

Ko je Izrael videl Jožefova sinova, je rekel: »Kdo sta ta dva?«

Jožef je rekel očetu: »Moja sinova sta, ki mi ju je tukaj dal Bog.« Rekel je: »Pripelji ju, prosim, k meni, da ju blagoslovim!« (1 Mz 48,8-9)

Ko je Jakob po dolgih letih srečal svojega sina Jožefa, je bil ta že odrasel mož in oče dveh sinov. Jakob se je razveselil, ker je bil njegov sin sposoben celo v tujini ustvariti zgladno družinsko življenje. Tako je Jožef s čistim, poštenim in zvestim življenjem priklical blagoslov tudi na svoja otroka.

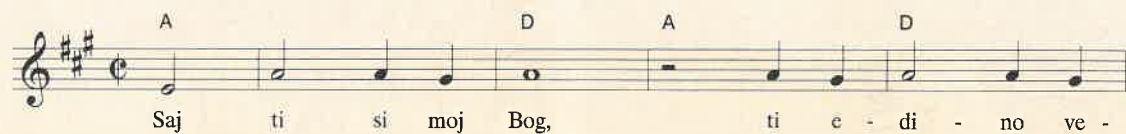
ZVESTOBA ?

Saj ti si moj Bog

John Foley, prev. Danilo Siter

1. Ti da - ješ lju - be - zen in mir _____ vse	vsem sve - tim v _____
2. Ti da - ješ hra - no ne - ba, _____	ti vo - diš v - _____
3. Ra - du - je se mo - je sr - ce, _____	na var - nem bo _____
4. Po - ka - ži v živ - lje - nju mi pot, _____	o - bi - lo ve - _____

1. tvo - ji de - že li. _____	Kdor k tu - jim bo - go - vom hi - ti, _____
2. sak moj ko - rak. _____	Ve - sel, da sem de - dič Bo - ga, _____
3. mo - je te - lo. _____	Saj k mr - tvim me ni - si pri - štel, _____
4. se - lja pri te - bi. _____	Na tvo - ji de - sni ci vse dni _____

1. — sam se - bi ne - sre - čo že - li. _____	D.C. al Fine
2. — ki da - je o - bi - lo vse - ga. _____	
3. — tvoj sve - ti ne bo iz - tro - hnel. _____	
4. — se mo - je sr - ce u - mi - ri. _____	